

Landsraadet skal samles hvert Aar, foreslaas der nu mindst hvert andet Aar. Man har beklaget sig over, at man for tidt skulde samles; undertiden kunde Vejrforholdene lægge Hindringer i Vejen for en Samling. Meningen er vel, at man saa vidt muligt vil holde Landsraadmøde hvert Aar, men skulde der indtræffe særlige Forhindringer, kan det altsaa udskydes. Landsraadsforhandlingerne offentliggøres i „Grønlandske Tidende“, der er det officielle Organ for Grønland. Den skrives paa begge Sprog, optager Love og Anordninger, Meddelelser om Ekspeditioner, Undersøgelser og Forsøg paa Erhvervslivets Omraade, hvad der forhandles om Grønland i Danmark, etc.

Med Hensyn til Sundhedsvæsenet og Handelen er der faa nye Lovbestemmelser. Kolonibestyreren varetager fremdeles Handelen.

Paa Kirkevæsenets Omraade har Styrelsen i Grønland udviklet sig af en lang Administrationspraksis. Den grønlandske Mission blev først styret af det i 1740 oprettede Missionskollegium, og fra 1859 henlagdes Missionen, for hvilken der i 1792 var udfærdiget et udførligt Reglement, direkte under Kirke- og Undervisningsministeriet. Det fik saa sin Ordning ved Lov af 1. April 1905, og ved den Ordning blev Provsteembedet oprettet paa ny. Man har i sin Tid haft to konstituerede Provster i Grønland, men disse Embeder ophørte med Indehavernes Død eller Bortflytning, man fornyede dem ikke. Efter Loven af 1905 skulde der være et Provsteembede i Grønland. Det er gaaet saaledes, at man i større og større Grad har draget indfødte med ind i Missionen. 1814 blev første Gang en indfødt Præst, senere var der spredt Ordination af Grønlændere, men dette blev sat i System efter Loven af 1905. I 1844 fik man Seminarier i Grønland, baade i Godthaab og Jacobshavn — det sidste er senere nedlagt. Ved Loven om Fællesstyre af 1912 henlagdes baade Kirke- og Skolevæsenet under Direktøren med Undertagelse af rituelle Spørgsmaal.

Med Hensyn til Kirkevæsenet bliver det efter Lovforslaget i alt væsentligt som ved Loven af 1905, dog med den nye Bestemmelse, at der skal være to Provster eller 1 Provst og 2 Viceprovster. Nu er der 1 Provst, som der skal være efter Loven af 1905, og en konstitueret Provst. Der har ikke være Enighed angaaende dette Punkt i Kommissionen, og den højtærede Kirkeminister har ment at ville holde begge Muligheder aabne med Hensyn til, hvilken

Ordning der i Praksis kunde vise sig at være den rette.

De betydningsfuldeste Reformen indenfor dette Afsnit 4, Kirkeministeriet vedrørende, findes imidlertid paa Skolevæsenets Omraade, og jeg skal kortelig nævne, hvad det er. Det er særlig Indførelse af Skolepligt. Ligesom i Danmark faar Grønlænderne nu Skolepligt fra det 7de til det 14de Aar. Det er en meget betydningsfuld og vidtrækkende Reform. Endvidere foreslaas der, at Grønlænderne kommer til at nyde Undervisning i Dansk, og som det tredie, at der oprettes 4 Efterskoler og i det hele taget skabes Mulighed for en Realundervisning deroppe og en Fortsættelse af denne Realundervisning herhjemme i Danmark, noget, som hidtil ikke har været Tilfældet. Med Hensyn til Danskundervisningen vil jeg med den højtærede Formands Tilladelse citere, hvad Udvalget enstemmigt siger derom: „En Konsekvens af den bevidste Stræben hen imod den nærmest mulige Tilknytning mellem Danmark og Grønland eller maaske snarere en Betingelse for, at disse Bestræbelser kan lykkes, er, at der skabes udvidet Adgang for Befolkningen til Undervisning i det danske Sprog. Ogsaa herfor er Stemmningen blandt de indfødte nu gunstig i Modsætning til tidligere, da Befolkningen ikke var særlig villig til at lære Dansk, og de, der talte Sproget, til en vis Grad var udsat for Mistro fra deres Landsmænds Side“.

Udvalget har altsaa ment — og denne Udtalelse er enstemmig —, at Tidspunktet nu, da Grønlænderne ønsker det, er inde til, at der indføres en udvidet Undervisning i Dansk. Det vil sikkert ogsaa være rimeligt. Den grønlandske Race bliver efterhaanden stærkt blandet med danske Elementer. Rene Grønlændere findes nu ikke mere i noget stort Tal paa de egentlige Kolonisteder, og efterhaanden som Racen ved Indkrydsning bliver dansk, vil det sikkert ogsaa være rimeligt, at den faar Adgang til at lære Dansk, naar den selv ønsker det. Det er ikke muligt paa Grønlandsk at opretholde en betydelig Litteratur udenfor det religiøse Omraade, derfor er det givet, at skal Grønlænderne hæves til dansk Civilisation og Kultur, kan det kun ske ved, at de ogsaa lærer Sproget. I Udvalget har kun et lille Mindretal udtalt sig for, at Undervisningen i Dansk ikke blev ganske obligatorisk, og dertil har den højtærede Kirkeminister sluttet sig, idet han foreslaar, at vel skal denne Undervisning være almindelig, men er der daarligt be-